

בבקר יאכלו - באותה קדרות,
ועד שלא מאיר ולא שולט מה
ששולט.

שנינו, אמר רבי שמעון, והבריח
התיכן בתוך הקרשים מברח מן
הקצה אל הקצה - זהו יעקב
הקדוש השלם, כמו שבארנו,
שכתוב (בראשית כה) ויעקב איש תם
ישב אהלים. לא כתוב יושב אהל,
אלא ישב אהלים, שנים, שאוחז
את זה ואוחז את זה. אף כאן
כתוב והבריח התיכן בתוך
הקרשים מברח מן הקצה אל
הקצה, שאוחז את זה ואוחז את
זה.

ששנינו, מהו איש תם? כתרגומו
- שלם. שלם מהפל, שלם לשני
צדדים, לעתיקא קדישא ולזעיר
אפיו. שלם לחסד עליון ולגבורה
עליונה, ומשלים לזה ולזה.

אמר רבי שמעון, ראיתי שהרי
החכמה הפלל של הכל. וחסד
עליון יוצא מחכמה. גבורה שהיא
דין הקשה יוצאת מבינה. יעקב
משלים לשני הצדדים, והאבות
פלל הפל, ויעקב פלל של האבות.
שנינו, הכה החכמה בשביל שלו,
וכנס ברוח (מים), והתכנסו המים
למקום אחד, ונפתחו חמשים
שערי בינה. מהשבילים הללו
יוצאים עשרה כתרים בקרנים
זוהרות, ונשארו עשרים ושנים
שבילים. הכתה אותה רוח
באותם שבילים, ונפתחו חמשים
שערי בינה, ונחלקו עשרים
ושנים בחמשים שערי היובל,
ונתעטרו בשבעים ושפים
אותיות של השם הקדוש. אלו
נפתחו לצדדיו.

והתעטרו עשרים ושנים כתרי
הרחמים שכלולים בעתיק הימים
(כתרי) שמאיר להם כל אחד בצדו.

וְנַתַּתִּי נְעָרִים שְׂרִיָּהֶם. דְּוִי לְאַרְעָא כַּד יִנְקָא
מִשְׁמָאלָא. וְשִׁרְיָךְ בְּבִקְרָךְ יֵאָכְלוּ, (דף קע"ה ע"ב)
בַּהֲהוּא קְדֻרְתָּא, וְעַד לָא נְהִיר, וְלֹא שְׁלֻטָּא
מָה דְשְׁלֻטָּא.

תָּנָא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (שמות כו) וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן
בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים מִבְּרִיחַ מִן הַקְּצֵה אֶל
הַקְּצֵה, דָּא הוּא יַעֲקֹב קְדִישָׁא שְׁלִימָא, כְּמָה
דְּאוּקִימָנָא, דְּכְתִיב, (בראשית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם
יּוֹשֵׁב אַהֲלִים. יּוֹשֵׁב אַהֲלִי לָא כְּתִיב, אֲלֵא יּוֹשֵׁב
אוֹהֲלִים, תְּרִי, דְּאַחִיד לְהֵאִי וְאַחִיד לְהֵאִי. אָף
הֲכֵא כְּתִיב, וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים,
מִבְּרִיחַ מִן הַקְּצֵה אֶל הַקְּצֵה, דְּאַחִיד לְהֵאִי
וְאַחִיד לְהֵאִי.

דְּתַנִּין, מָאי אִישׁ תָּם. כְּתַרְגוּמוֹ, שְׁלִים. שְׁלִים
מִפְּלָא, שְׁלִים לְתַרִּין סְטְרִין, לְעַתִּיקָא
קְדִישָׁא, וְלְזַעִיר אֲפִין. שְׁלִים לְחֻסְדָּא עֲלָאָה
וְלַגְבוּרָה עֲלָאָה, וְאַשְׁלִים לְהֵאִי וְלְהֵאִי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֲמִינָא דְהָא חֲכָמָתָא כְּלָל
פְּלָא. וְחֻסְדָּא עֲלָאָה נְפָקָא מִחֲכָמָה.
גְבוּרָה, דְּהוּא דִּינָא תְקִיפָא, נְפָקָא מִבִּינָה.
יַעֲקֹב אֲשְׁלִים לְתַרִּין סְטְרִין וְאַבְהֵן כְּלָל פְּלָא,
וַיַּעֲקֹב כְּלָל אַבְהֵתָא.

תָּאנָא בְּטַשׁ חֲכָמָה בְּשְׁבִילֵי, וְכִנְיָ בְּרוּחָא
(ס"א ל"א), וְאַתְפְּנָפוּ מִיָּא לְאַתְרַּהּ חַד,
וְאַתְפְּתַחוּ חֲמִשִּׁין תְּרַעִין דְּבִינָה. מְאֲלִין
שְׁבִילִין, נְפָקִי עֶשְׂרֵה כְּתַרִּין, בְּקַרְנֵיטֵי זְהִירִין,
וְאַשְׁתָּארוּ עֶשְׂרִין וְתַרִּין שְׁבִילִין. בְּטַשׁ הוּא
רוּחָא בְּאִינוֹן שְׁבִילִין, וְאַתְפְּתַחוּ חֲמִשִּׁין
תְּרַעִין דְּבִינָה, וְאַתְגְּלִיפוּ עֶשְׂרִין וְתַרִּין,
בְּחֲמִשִּׁין תְּרַעִין דְּיּוֹבְלָא, וְאַתְעַטְרוּ בְּשַׁבְעִין
וְתַרִּין אַתְוּוֹן דְּשְׁמָא קְדִישָׁא. אֲלִין אַתְפְּתַחוּ
לְסְטְרוֹי.

וְאַתְעַטְרוּ עֶשְׂרִין וְתַרִּין כְּתַרִּין דְּרַחֲמֵי, דְּכְלִילִין בְּעַתִּיק יוֹמִין, דְּנְהִיר לּוֹן

התעטרו חמשים חקיקות במ"ב אותיות קדושות של השם הקדוש, שבהן נבראו שמים וארץ. ונחקקו בחקיקותיהם שמונה שערים, שהן שמונה אותיות הרחמים, שכתוב (שמות לד) ה' ה' אל רחום וחנון, שיוצא מהעתיק הקדוש לזעירא, ומתחברים בפתרים הקדושים הללו, חכמה ובינה העליונים שעולים. יוצא חסד עליון מצד זה, ודין הגבורה מצד זה. באה זכות של יעקב ומשלימה את שניהם ואוחזת אותם, שהרי היא השלמות העליונה.

שנינו, אמר רבי שמעון, משום כף נקרא ישראל. ששנינו, יעקב הפחתון, ישראל העליון. יעקב אינו שלמות, ישראל שלמות הפל. וכן שנינו, נאם דוד בן ישי - דוד אינו שלמות, שהרי אחרון הוא. ישי יסוד עליון הוא ושלמות. והינו מה ששנינו, לא גלו ישראל מארצם עד שפפרו בקדוש-ברוך-הוא ובמלכות בית דוד, שכתוב (שמואל ב-ב) אין לנו חלק בדוד ולא נחלה בכך ישי איש לאהלו ישראל. מה זה איש לאהלו? מקום שעובדי כוכבים ומזלות שורה בתוכם, הינו לאלהיו.

אמר רבי יהודה, פשמתחילה חכמה לחקק חקיקות בכל הפתרים, מאיזה פתח מתחילה? מאותה שנקראת בינה. בבינה הכל נכלל, ומשום כך נפתחו בה חמשים שערים, ונמצא שהכל נחקקו בחכמה. זהו שכתוב (תהלים לד) כלם בחכמה עשית.

שנינו, כתוב (ישעיה מ) מי מדד בשעלו מים וגו'. בשעלו מים, מה המים? זהו בינה. רבי אלעזר שונה כך, זה חסד. אמר לו רבי שמעון, הכל עולה (נתקן) במשקל

כל חד בסטרוי. אתעטרו חמשין גליפין, במ"ב אתון קדישין דשמא קדישא, דבהון אתברי שמא וארעא. ואתגלפו בגלופיהון, תמניא תרעין, דאינון תמניא אתון דרחמי, דכתיב, (שמות לד) יי' יי' אל רחום וחנון, דנפקא מעתיקא קדישא, לזעירא, ומתחברן באלין פתרין קדישין, חכמה ובינה עלאין דסלקין. נפקא חסד עלאה מהאי סטרא, ודינא דגבורה מהאי סטרא, אתא זכותיה דיעקב, ואשלים אתרווייהו ואחיד לון. דהא הוא שלימותא עלאה.

תאנא אמר רבי שמעון, בגין כף ישראל אתקרי. דתאנא יעקב תתאה. ישראל עלאה. יעקב לאו שלימותא, ישראל שלימותא דכלא. וכן תאנא, (שמואל ב-ב) נאם דוד בן ישי, דוד לאו שלימותא, דהא בתראה הוא. ישי יסוד עלאה הוא, ושלימותא. והיינו דתנינן, לא גלו ישראל מארצם עד שפפרו בקודשא בריך הוא, ובמלכותא דבית דוד, דכתיב, (שמואל ב-ב) אין לנו חלק בדוד ולא נחלה בכך ישי איש לאהלו ישראל. מאי איש לאהלו. אתר דעבודת כוכבים ומזלות שריא בגוייהו, היינו לאלהיו.

אמר רבי יהודה, פד שריא חכמתא לגלפא גליפין בכלהו כתרין, מאן פתרא שארי מההוא דאתקרי בינה. בבינה אתפליל פלא. ובגין כך אתפתחון בה חמשין תרעין, ואשתכח דכלא בחכמה אתגלפו, דהא הוא דכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית.

תאנא, פתיב (ישעיה מ) מי מדד בשעלו מים וגו'. בשעלו מים. מאן מים. דא הוא בינה. רבי אלעזר מתני הכי, דא חסד. אמר ליה רבי שמעון, פלא בחד מתקלא סלקא. (ס"א מתתקון)